

het visserijblad

Dinsdag 30 December 1975 — Nr.52

ABONNEMENTEN : BINNENLAND 1 JAAR 1.300 FR. — 6 MAANDEN 650 FR. — 3 MAANDEN 325 FR. —
BUITENLAND 1.500 FR. — NEDERLAND 90 GULDEN — REDAKTIE, BEHEER, PUBLICITEIT EN DRUKKERIJ :
HENDRIK BAELSKAAI 30 - 8400 OOSTENDE — TEL. (059) 70.77.13 - 70.77.14 — P.C.R. 41.89.87 — H.R.O. 25202
DIREKTEUR : PR. VANDENBERGHE

BOODSCHAP VAN EERSTE MINISTER TINDEMANS

De zeevisserij staat dagelijks in het nieuwe, nu eens als twistappel tussen zeevarende mogendheden, dan weer als een dramatische gebeurtenis in het rampendossier en soms als een vraag die het leven en de toekomst van de ganse mensheid betreft: voedingsreserves, arbeidsmogelijkheid, inkomen

Toch blijft de zeevisserij nog te veel in de schaduw; de harde kanten van het zeemansleven, de wisselvalligheden waaraan de eigenlandse visnijverheid steeds weer ten prooi valt, de toekomst van de vissersgemeenschap komen al te weinig aan bod.

Maar op het ogenblik dat de wereld een economische recessie kent, rijzen alle vragen scherper en op een meer betrokken wijze. Zo ook de zeemansvragen en de toekomst van de visserij.

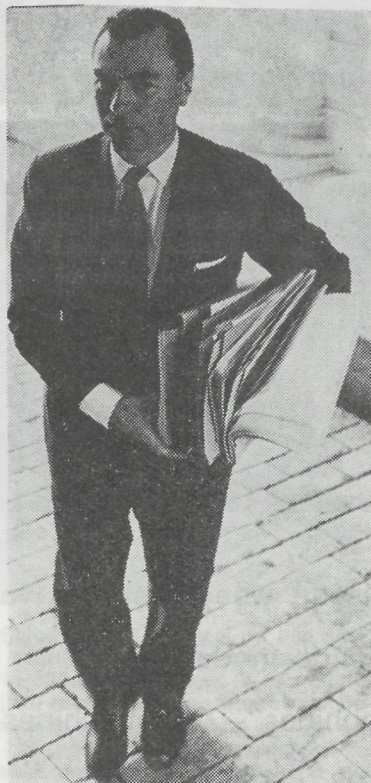
Ik ben blij mij vandaag, langs dit Kerstnummer, te kunnen wenden tot al diegenen die tot het vissersbedrijf behoren en die door hun aanhoudende inzet mede getuigen van lotsverbondenheid en gemeenschapszin. Indien wij vandaag nog ons land welvarend kunnen heten, dan is het ook dank zij hun arbeid. Wanneer wij nu moeilijke tijden beleven, dan voelen wij ons meer dan ooit van die arbeid afhankelijk.

Dag aan dag zoek ik samen met de Regeringsploeg naar passende oplossingen voor de moeilijkheden waarmee ons land heeft af te rekenen. Ik laat me voorlichten door mensen met lange ervaring in het vissersleven. Gaarne laat ik mij ook inspireren door het voorbeeld van moed, durf en risico die kenmerken van de visser zijn.

« In de nood kent men zijn beste vrienden ».

Wij komen onze moeilijkheden alleen te boven wanneer wij, ieder van zijn kant, mede verantwoordelijkheid dragen en ons inspannen om gemeenschappelijk een oplossing te vinden. Daarop vertrouwd ik stellig.

Aan alle vissers, aan alle families uit de zeevisserij wens ik een echt gelukkig Nieuwjaar. Moge 1976 voor hen allen een goed jaar worden, een jaar dat telt in hun leven, een jaar dat voor ieder wat menselijk geluk bracht.

HET GEBREK AAN GEZAG, VERANTWOORDE- LIJKHEIDSZIN EN ORGANISATIE, DE ZIEKTE VAN HET VISSERIJBEDRIJF

door P. Vandenberghe, uitgever.

TOEN WE — één jaar geleden — het in deze kolommen hadden over de toenmalige crisis in de visserij en hoe deze zou kunnen of dienen overbrugd te worden, dachten we dat de aanwijzingen daarin gegeven, zouden leiden tot meer aanpakken van de vraagstukken die het bedrijf schaden, tot meer samenwerking en tot meer dienen van het algemeen belang.

WE HADDEN het over overheidshulp, over reorganisatie en de noodzakelijke samenwerking tussen overheid en het bedrijf, welke we als een eerste vereiste van lukken bestempelden.

OF WE EEN JAAR LATER, niettegenstaande de crisis zich meer dan ooit heeft toegespitst, een stap vooruit zijn gegaan, betwijfelen we ten zeerste, want spijtig genoeg is het bedrijf verstrikt gebleven in allerlei gekibbel, persoonlijke veten en gebrek aan gezag, verantwoordelijkheidszin en reorganisatie.

NA ONZE HUIDIGE MINISTER van Landbouw die samen met onze eerste minister en de minister van Verkeerswezen, ons de eer hebben willen aandoen hun wensen en verlangens langs deze weg te doen toekomen, bedankt te hebben voor deze goed bedoelde attenties, menen we het onze plicht onze bedrijfsgenoten eens te meer te moeten wijzen op de noodzakelijkheid te willen inzien dat al dit gekibbel, al deze persoonlijke visies, misschien weliswaar passen in hun eigen kraam maar niet in dat van het beogen van het algemeen welzijn.

HET IS EEN FEIT dat de overheid slechts kan helpen de moeilijkheden in het bedrijf oplossen, als van hieruit zelf, eensgezind, opgetreden en het algemeen belang beoogd wordt.

EN WAT ZIEN WE NU ?

SEDERT EEN JAAR wordt er alleen gekibbeld, is er geen gezag, geen leiding, geen programma, geen reorganisatie.

HET SAMENGAAN in ons bedrijf is een van de zwakste punten welke dan nog verslechterd worden door een slechte eigen bureaucratistische organisatie.

DAARBIJ KOMT dat we op een vijftal mensen na, te doen hebben met een sterk individualisme van de bedrijfsgenoten, die weliswaar technisch bekwaam zijn, maar die te dikwijls menen dat ongebreidelde concurrentie voordeliger is dan op verstandelijke basis samen te werken.

DE PERSOONLIJKE BELANGEN wegen veel zwaarder dan het groepsbelang.

ELKEEN WEET IETS, wil iets, wil in beheerraden zitten, MAAR VOOR ZICH ZELF, niet voor het algemeen belang.

SEDERT MEER DAN EEN JAAR had men gewerkt aan een wit boek en toen het onlangs ter sprake kwam, was het een vod papier zonder werkelijk nuttige inslag.

HOREN WE NIET dat door sommigen uit de organisatie reeds voetstappen bij de overheid werden aangewend om het zeer nodig en belangrijk K. B. inzake de 12-mijlszone — waarbij schepen van 50 bruto ton en meer en hebbende een motor van 300 p.k. niet meer binnen die zone zullen mogen vissen — niet te laten verschijnen ?

EN ALS MEN DAN de reden er van vraagt en wat de kust-
(Vervolg blz. 3)